

လု(တ်)ကိုယ်တော်၏ ရာဇဝင်

လု(တ်)ကိုယ်တော်သည် ကျမ်းမြတ်ကုရ်အံတွင် အမည်နာမအားဖြင့် ဖော်ပြသော ဉာဏ်စဉ်ဆောင်များအနက်မှ တစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်၏ ရာဇဝင်သမိုင်းကို ကျမ်းမြတ်ကုရ်အံနှင့် သမ္မာကျမ်းစာတို့တွင် ဖော်ပြပါရှိ၍ သမ္မာကျမ်းစာတွင် ကိုယ်တော်အား လောတ ဟု ခေါ်တွင်ပေသည်။

ပါးစပ်ရာဇဝင်-

လု(တ်)ကိုယ်တော်သည် ညစ်ညမ်းသော မေထုံမှုများကို တိုက်ဖျက်တော်လှန်ရသော ကိုယ်တော် တစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော်၏ လူမျိုးတို့သည် သဘာဝဓမ္မကို ကျော်လွန်၍ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ ဖိုမဆက်ဆံခြင်းများကို ရွံ့မုန်းလျက်၊ ယောက်ျားချင်း မေထုံကာမမှု၌ ပျော်မြူးကြသူများ ဖြစ်သည်။ တနည်းအားဖြင့် မေထုံမှု၌ စည်းဖောက်ဖျက်သူများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုသို့ မေထုံမှုစည်းဖောက်ခြင်းများကို လု(တ်)ကိုယ်တော်က တားမြစ်ပိတ်ပင်သည်။ သစ္စာတရားထံသို့ ပြန်လာရန် သူ၏ အမျိုးသားများကို ဖိတ်ခေါ်သည်။ သို့သော် သူ၏ လူမျိုးများက ကိုယ်တော်အား သူတို့၏ မိရိုးဖလာခွင့် ပြုထားမှု ပျော်ပါးမြူးထူးမှုများကို အနှောက်အယှက်ပေးသူ၊ မိရိုးဖလာကို စော်ကားသူ၊ သူ့ထက် ပညာတတ်၊ ဥစ္စာကြွယ်၊ အာဏာရှိသော သူများကပင် ပိတ်ပင်ခြင်း မရှိသည်ကို သူက လူတွင်ကျယ်လုပ်၍ ပိတ်ပင်တားဆီးသူ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲ ဒုက္ခပေးကြပေသည်။

သူထံသို့ ရောက်လာသော နတ်ဒေဝတာ (ကောင်းကင်တမန်)များကိုပင် သူ၏ လူမျိုးများက ချမ်းသာမပေးဘဲ မေထုံပြုကျင့်ရန် တောင်းဆိုခံရသောကြောင့် သူသည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသည်။ လူများစုကြီး၏ အန္တရာယ်မှ ဧည့်သည်များကို ကာကွယ်မပေးနိုင်သောကြောင့် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ထိုကောင်းကင်တမန် (နတ်ဒေဝတာ)များက သူ့အား သူနေသည့် အရပ်မှ ထွက်ခွာသွားရန် အသိပေးပြီး၊ လူ့ကျင့်ဝတ်စည်းဖျက်သော သူ့လူမျိုးအား ပျက်စီးတိမ်ကောစေခဲ့သည်- ဟု ဖြစ်သည်။

သမ္မာကျမ်းစာပါ လု(တ်) ခေါ် လောတ၏ အကြောင်း

သမ္မာကျမ်းစာတွင် လု(တ်)ကိုယ်တော်အား လောတဟု ခေါ်တွင်၍ သူ၏ အကြောင်းကို ဓမ္မဟောင်း ကမ္ဘာဦးကျမ်းတွင် ဖော်ပြပေသည်။

လောတသည် သမ္မာကျမ်းစာအရ ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံးအား ရေမြုပ်ပြီးသော အသက်ရှင်ကျန်နေခဲ့သော နောဇ၏ သားများအနက် ရှေ့မ၏ မျိုးဆက်မှ ဆင်းသက်လာသည်ဟု ကမ္ဘာဦးကျမ်း ၁၁:၁၀-၂၈ တွင် ဖော်ပြထားသည်။

အာဗြံ (အီဗရာဟိမ်)သည် လောတ၏ ဦးလေးဖြစ်၍ အတူနေထိုင်ခဲ့ကြပြီး- နောက်ပိုင်းတွင် ခွဲခွာ၍ နေခဲ့သည်။ လောတမှာ သောဒုံမြို့အနီးတွင် နေခဲ့၍ အာဗြံသည် ခါနန်ပြည်တွင် နေနေခဲ့သည်။ ကမ္ဘာဦး (၁၃:၁၃)။

လောတနေသော သောဒုံမြို့သားတို့သည် မတရားသော အမှုကို ကျူးလွန်ကြသည်။ ထိုအခါ **ကောင်းကင်တမန် နတ်ဒေဝတာ (၂) ပါးရောက်လာ၍** လောတက သူ့အိမ်တွင် တောင်းပန်မှုဖြင့် သူ့အိမ်တွင် တည်းခိုခဲ့သည်။ ထိုအခါ မြို့သားတို့ ရောက်လာ၍ ကောင်းကင်တမန် (နတ်ဒေဝတာ)တို့အား သူတို့နှင့် ဆက်ဆံရန် အတင်း တောင်းဆိုသောအခါ၊ လောတမှာ မခုခံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ကောင်းကင်တမန် (နတ်ဒေဝတာ) တို့က လောတ၊ သူ၏ဇနီး၊ သူ၏သမီးနှစ်ယောက်တို့ကို မြို့ကို နောက်လှည့် မကြည့်စေဘဲ ပြေးခိုင်းသည်။ ထို့နောက် **ထိုနေ့မိုးလင်းချိန်နီးတွင် ထာဝရဘုရားက သောဒုံမြို့နှင့် ဝေါမောရမြို့တို့အပေါ်သို့ ကန်နှင့် မီးမိုင်းကို ရွာစေ၍ မြို့ဒေသ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။** သူ၏ ဇနီးမှာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်သောကြောင့် ဆားတိုင် ဖြစ်သွားသည်။

လောတသည် ဇောရမြို့မှထွက်၍ သမီးနှစ်ယောက်နှင့် အတူ တောင်ပေါ်မှာနေသည်။ သူ့သမီးနှစ်ယောက်က အဘဖြစ်သူ လောတအား စပျစ်ရည်တိုက်၍ ဖခင်မူးပြီးအိပ်ပျော်နေစဉ်တွင် ဖခင်နှင့်အတူ အိပ်၍ ပဋိသန္ဓေယူ ကြသည်။ လောတနှင့် သမီးအကြီးတို့ ပေါင်းဘက်၍ ရသော သားသည် မောဘ ဟုဖြစ်၍၊ ယနေ့တိုင်အောင် မောဘမျိုးနွယ်ဟူ၍ ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ လောတနှင့်သမီးအငယ် ပေါင်းဘက်၍ ရသောသားကို ဗေနမ္မိဟုခေါ် ၍ ယနေ့တိုင်အောင်ရှိနေသော အမွန်အမျိုးသားတို့၏ အဘ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ (ကမ္ဘာဦး ၁၉:၁-၃၈)။

ကုရ်အံကျမ်းတော်လာ လု(တ်)ကိုယ်တော်၏ သမိုင်း

ကုရ်အံကျမ်းတော်တွင် လု(တ်)ကိုယ်တော်အား အမည်နာမအားဖြင့် ၂၇ ကြိမ်ဖော်ပြ၍၊ ထိုအမည်များနှင့် တွဲ လျက် သက်ဆိုင်ရာ အကြောင်းအရာများတွင် သူ၊ သူ၏၊ သူ့ကို ဟူသော နာမ်စားများဖြင့် ဖော်ပြထားပေသည်။ အမည်နာမအားဖြင့် ဖော်ပြသော သုတ်ဒေသနာတော်များမှာ- ၁၁:၇၀။ ၁၁:၇၄။ ၁၁:၈၁။ ၁၁:၈၉။ ၁၅:၅၉။ ၁၅:၆၁။ ၂၂:၄၂။ ၂၆:၁၆၀။ ၂၆:၁၆၁။ ၂၆:၁၆၇။ ၂၇:၅၆။ ၂၉:၂၆။ ၃၈:၁၃။ ၅၀:၁၃။ ၅၄:၃၃။ ၅၄:၃၄။ ၆၆:၁၀။- ၆၆:၈၇။ ၇:၈၀။ ၁၁:၇၇။ ၂၁:၇၁။ ၂၁:၇၄။ ၂၆:၅၄။ ၂၉:၂၈။ ၂၉:၃၂။ ၃၉:၃၃။ ၃၇:၁၃။ တို့ ဖြစ်သည်။

ကျမ်းတော်တွင် လု(တ်)ကိုယ်တော်သည် ဉာဏ်စဉ်ဆောင် တစ်ပါးဖြစ်ကြောင်းကို ဖော်ပြသည်။ (၆:၈၅။ ၁၁:၈၉။ ၅၄:၃၃-၄၀) သူ၏ လူမျိုးသည် အမျိုးသမီးများကို ရှောင်ကြည်လျက် အမျိုးသားချင်း မေထုသံဝါသ ပြုကျင့်ကြ သည်ကို သူက တရားဟောဖြောင့်ဖျ၍ ထိုမဖွယ်မရာသော အကျင့်များကို မပြုကျင့်ရန် သွန်သင်သည်။ သို့ သော် သူ့လူမျိုးများက သူ့အားလက်မခံ မောင်းထုတ်ပစ်သည်။(၇:၈၀-၈၄)။ လု(တ်)ကိုယ်တော်နှင့် အီဗရာဟိမ် ကိုယ်တော်တို့သည် နီးစပ်မှု ရှိကြောင်း (၁၁:၆၉၊၇၀) ဖော်ပြသော်လည်း အမျိုးတော်စပ်မှု ရှိသည်ဟု ပြောဆို ထားခြင်း မရှိချေ။ အကျင့်ပျက်နေသော လု(တ်)၏ လူမျိုးအား ဆုံးမပညာပေးရန် အခြားသော ဉာဏ်စဉ်ဆောင် (ရဂူလ်) များ ရောက်ရှိလာသည်။ ထို ဉာဏ်စဉ်ဆောင် (ရဂူလ်)များကို သူက ကျွန်ုပ်၏ ဧည့်သည်များ **ضَيْفِي** **ဆွိုင်းဖီ** ဟု သုံးပေသည် (၁၅:၆၈)။

မြို့သူမြို့သား အပေါင်းတို့သည် ထိုဧည့်သည်များအား မဖွယ်မရာ ဆက်ဆံရန်တောင်းဆိုကြသည်။ လု(တ်) ကိုယ်တော်က သူ၏ လူမျိုးအား ဧည့်သည်များအား ချမ်းသာပေးရန်၊ သူ့ဧည့်သည်များကို ဖော်ကားခြင်းသည် သူ့အား မျက်နှာပျက်ရအောင် လုပ်ဆောင်သည်နှင့် တူညီကြောင်း ပြောဆို၍- သင်တို့ ဧည့်သည်များအစား သမီး များအား ပေါင်းသင်းကြရန် ဧည့်သည်များအား ကာကွယ်၍ တောင်းပန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် လု(တ်) ကိုယ်တော်သည် မြို့မှ ထွက်ပြေးရသည်။ ထိုဒုစရိုက်ကောင်များအား ဖျက်အားကောင်းသော မိုး၊ ကျောက်စရစ် မိုးအားဖြင့် ဖျက်ဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရသည်။

ကုန်အံ့ကျမ်းအဆိုနှင့် သမ္မာကျမ်းစာအဆို ကွဲပြားမှုများ

(၁) သမ္မာကျမ်းစာက လု(တ်) (လောတ) ထံသို့ ရောက်လာသူ နှစ်ဦးမှာ ကောင်းကင်တမန် နှစ်ပါးဟု ဆိုသည်။

ကုန်အံ့ကမူ လု(တ်)ကိုယ်တော်ထံသို့ ရောက်လာသူများမှာ ဉာဏ်စဉ်ဆောင်များ (سُرُ) ရိုဆိုလို့)ဟု ဆိုသည်။ ဉာဏ်စဉ်ဆောင်များဟု ဆို၍ အာရ်ဗီသဒ္ဒါအရ အနည်းဆုံး သုံးဦးထက်အများဖြစ်သည်။ ကုန်အံ့ကျမ်းတော်အရ ထိုခေတ်ထိုအခါက လူမျိုးတစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး၊ ဒေသတစ်ခုနှင့် တစ်ခု ဆက်သွယ်ပေါင်းကူးမှု အားနည်းနေသေး ၍ စုပေါင်းနေပြီပြန်ပြန်ပျက်စီးမှု အားမကောင်းသေးချေ။ သို့ဖြစ်၍ လူမျိုးတိုင်းကိုယ်စီအတွက် ဉာဏ်စဉ်ဆောင် များ ပွင့်ပေါ်ခဲ့ကြသည်။ ဉာဏ်စဉ်ဆောင်များတွင်လည်း အခန်းကဏ္ဍအလိုက် သိနားလည်ခွင့်ရသော ဉာဏ်စဉ် ဆောင်များ ရှိနေ၍၊ လူတစ်မျိုးတည်းတွင်ပင် ခေတ်ပြိုင် ဉာဏ်စဉ်ဆောင်များ ပွင့်ပေါ်ခဲ့ကြသည်။ ဥပမာ- ကိုယ် တော်အီဗရာဟီးမ်နှင့် ကိုယ်တော်လု(တ်)သည် ခေတ်ပြိုင်ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကိုယ်တော်အီဗရာဟီးမ် ပရိ နိဗ္ဗာန် မပြုမီပင် အခြား ဉာဏ်စဉ်ဆောင်များဖြစ်သည့် သားတော် အီစ္စမာလ်အီလ်နှင့် သားတော် အီစ္စဟာ့က်တို့ မွေးဘွားခဲ့ကြသည်။ ထိုကိုယ်တော်အားလုံးသည် ဉာဏ်စဉ်အသိကို ဆွတ်ခူးခွင့်ရသောကြောင့် ဉာဏ်စဉ်ဆောင် များ ဖြစ်ကြသော်လည်း သိခွင့်ရသော အခန်းကဏ္ဍများ မတူညီမှုရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အချို့က စစ်ဖြစ် မည်ကို ကြိုတင်သိခွင့်ရသည်။ အချို့က သဘာဝ အန္တရာယ်များ ကျရောက်မည်ကို ကြိုတင်သိခွင့်ရခဲ့သည်- စသည့် ကဏ္ဍလိုက်သိခွင့်ရသည့် ဉာဏ်စဉ်ဆောင်များ မြောက်များစွာပင် ခေတ်ပြိုင် ပွင့်ပေါ်ခဲ့ဟု ကျမ်းမြတ်ကုန် အံ့၏ မြောက်များစွာသော နေရာများတွင် ပြောဆိုထားပေသည်။

(၂) သမ္မာကျမ်းစာတွင် ထိုဒုစရိုက်ကောင်များအား ဖျက်ဆီးလိုက်ခြင်းမှာ ထာဝရဘုရားသခင် ကိုယ်တိုင်ဖြစ် သည်။

ကုန်အံ့ကျမ်းစာကမူ- အလ္လာဟ်အရှင်၏ ပြဌာန်းပြီးသား လောကဓမ္မ၏ အကျိုးဆက်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ထိုအချက်ကို ၁၁:၈၂ တွင် **جَاءَ فَلَمَّا جَاءَ أَمْرُنَا** တွင် **لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ** ဟု သုံးထားပြီး၊ ၁၁:၈၃ တွင် **عِنْدَ رَبِّكَ** မှ **مُسَوِّمَةً** မှ **مِنْ** အစောင့်ဝံ့မာတန် အင်းဒ ရဗိုက ၎င်းသည် သင့်ကံကြမ္မာရှင် ၏ ထံ၌ ပုံဖော်ပြီးဖြစ်သည် ဟု သုံးနှုန်း ပြောဆိုပေသည်။ ဆိုလိုသည်မှာ မည်သည့်အကြောင်းကို ပြုလုပ်လျှင် မည်သည့် အကျိုးဆက် ဖြစ်စေမည် ဆိုသည်မှာ ကံကြမ္မာတို့၏ မူလဇစ်မြစ်အရှင် ဖြစ်သည့် အလ္လာဟ်အရှင်က လောကဓမ္မကို ပြဌာန်းပြီး ဖြစ်သည်။ (၁၀:၃)။ လု(တ်)၏ လူမျိုး သို့မဟုတ် လူတစ်မျိုးမျိုးအတွက် ရည်ရွယ်ချက် ဖြင့် သီးခြား ပြဌာန်းထားခြင်း မဟုတ်ချေ။ မည်သူမဆို မကောင်းမှုကို ပြုကျင့်လျှင် မကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက် အား ခံစားရမည်။ ကောင်းမှုအား ပြုကျင့်လျှင် ကောင်းမှု၏ အကျိုးဆက်အား ခံစားရမည် ဖြစ်သည်။

(၃) သမ္မာကျမ်းစာနှင့် ကုရ်အံ၏ အဓိက ကွဲလွဲချက်မှာ သမ္မာကျမ်းစာတွင် လောတသည် သူ၏ သမီးနှစ်ဦး တိုက်သော အရက်ကို သောက်၍၊ မူးလျက် အိပ်ပျော်သွားကာ သမီးအရင်းနှင့် မေထုံကာမဆက်ဆံ၍ မျိုးဆက် ယူသည်ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ကုရ်အံကျမ်းစာကမူ လူသားအပေါင်း၏ စာရိတ္တ၊ အကျင့်စရိုက်များအား ပြုပြင်ရန်- မိရိုးဖလာအမှောင်ကျမှုများမှ ကယ်တင်ရန် အတွက် အလ္လာဟ်အရှင်က ဉာဏ်စဉ်ချီးမြှင့်ခံရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသည် အရက်သေစာ မူးရူး သောက်စားသည်ဟု လည်းကောင်း၊ သမီးအရင်းများဖြင့် မေထုံမှုပြုသည်ဟု လည်းကောင်း ထိုသို့ မဖွယ်မရာ များ ကျူးလွန်မိလောက်သည်ထိ သတိလက်လွတ် ဖြစ်ရသည်ဟုလည်းကောင်း မည်သည့် နေရာတွင်မှ ဆို မထားပေ။ လု(တ်)ကိုယ်တော်သည်သာ မဟုတ် မည်သည့် ဉာဏ်စဉ်ဆောင်၏ သမိုင်းတွင်မျှလည်း မကောင်းမှု ကျူးလွန်ရန် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ရသည်ဟု ပြောမထားပေ။ လု(တ်)ကိုယ်တော်သည် တရားမဝင်သော၊ မသန့်ရှင်းသော မေထုံမှုများအား တော်လှန်ဆန့်ကျင်ရန် ပွင့်ပေါ်လာသော ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၍၊ သူကိုယ်တိုင်က သမီး အရင်းနှင့် ကျူးလွန်သည်ဆိုခြင်းမှာ ဉာဏ်စဉ်ဆောင်တစ်ပါး၏ ဂုဏ်သိက္ခာအား ဖော်ကားခြင်းသာ ဖြစ်တော့ သည်။

ကျမ်းတော်တွင် လု(တ်)ကိုယ်တော်သည်- သူနှင့် သူ့သမီးနှစ်ဦးတည်းသာ ရာဇဝတ်သင့်သော အရပ်မှ ထွက်ခွာ သွားခြင်း မဟုတ်ဟု အတိအကျဆိုသည်။ သူ၏ စကားကို နားထောင်သော နောက်လိုက်များနှင့် ထွက်ခွာ သွား ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၅:၆၅။ သူ့နောက်လိုက်များ ဆိုသည်မှာ အာရဗီသဒ္ဒါအရ အများကိန်းဖြစ်၍- သမီးနှစ်ဦးတည်း သာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုထားခြင်း မရှိသည့် အပြင်၊ ကိုယ်တော်သည် မတရားသော မေထုံမှုအား ကျူးလွန်သူ မဟုတ် သူကိုယ်တိုင် ထိုအမှုကို တော်လှန်သူ၊ ရွံ့မုန်းသူ၊ ဆန့်ကျင်သူ ဖြစ်သည်ဟုသာ ဆိုထားပေသည်။

ဤသည် လု(တ်)ကိုယ်တော်၏ ရာဇဝင်ဖြစ်၍၊ သမိုင်းမှ စာရှုသူများအနေဖြင့် အားသန်ရာကို လက်ခံနာယူနိုင် ပေသည်။

ကုရ်အံကျမ်းတော်ပါ- ကိုယ်တော်တစ်ပါးချင်းစီ၏ အကြောင်းအရာများအား ကြိုးစား၍ တင်ပြသွားပါမည်။

ဌေးလွင်ဦး (islammyanmar.com)